

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Z.K.**
skazanego z art. 178a § 1 i § 4 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 27 grudnia 2022 r., sygn. akt VII AKa 528/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach
z dnia 19 sierpnia 2022 r., sygn. akt VIII K 895/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P., kwotę 720 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 19 sierpnia 2022 r. (sygn. akt VIII K 895/21) Z. K. został uznany winnym czynu z art.

178a § 4 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten utrzymano w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 grudnia 2022 r. (sygn. akt VII Ka 528/22).

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu:

„1) na podstawie art. 523 § 1 i § 2 k.p.k. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 76 § 1 k.k. w zw. z art. 108 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. poprzez błędną ich wykładnię i przyjęcie, że kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 8 (ośmiu) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 listopada 2011 r. (sygn. akt: X K 1389/11) nie uległa zatarciu, co skutkowało skazaniem Z. K. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., podczas gdy skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa;

2) na podstawie art. 523 § 1 i § 2 k.p.k. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 106 k.k. w zw. z art. 107 § 1, § 4 i § 4a k.k. oraz art. 178a § 4 k.k., poprzez błędną ich wykładnię i niezasadne przyjęcie, że został spełniony przewidziany w art. 178a § 4 k.k. warunek uprzedniego skazania Z. K. za czyn z art. 178a § 1 k.k., podczas gdy skazanie go wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 listopada 2011 r. w chwili orzekania przez Sąd II instancji uległo zatarciu z mocy prawa, wobec czego odpowiedzialność skazanego winna być ukształtowana co najwyżej w oparciu o art. 178a § 1 k.k.;

3) rażącą obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegającą na nieprzeprowadzeniu prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji na korzyść oskarżonego w wyniku czego na gruncie przedmiotowej sprawy nie dostosowano zaistniałej zmiany stanu prawnego, dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 r. poz. 396), w tym nowelizacji art. 106 k.k., w zakresie

statuującym warunki zatarcia skazania do oceny prawnokarnej skazanego i przypisano mu sprawstwo w zakresie czynu z art. 178a § 4 k.k., a który to nie powinien być podstawą jego skazania, lecz co najwyżej art. 178a § 1 k.k.;

4) art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu przez Sąd odwoławczy zarzutu sformułowanego w punkcie 3 apelacji obrońcy z dnia 31 października 2022 r., którego przedmiotem było zakwestionowanie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego Z. K. kary pozbawienia wolności poprzez błędne ustalenia faktyczne co do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. wyroku Sądu Rejonowego Katowice — Zachód w Katowicach VIII Wydział Karny z dnia 19 sierpnia 2022 r., a także co do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przedmiotowych czynów, właściwości i warunków osobistych skazanego, faktu przyznania się do popełnienia przestępstwa, podjęcia leczenia oraz popełnienia czynu zabronionego pod silnym działaniem nałogu alkoholowego, podczas gdy Sąd ad quem obowiązany jest rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym;

5) art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego zarzut apelacyjny sformułowany w punkcie 3 apelacji obrońcy z dnia 31 października 2022 r. dotyczący niewspółmierności kary poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego co do stopnia społecznej szkodliwości, jak również co do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przedmiotowych czynów, właściwości i warunków osobistych skazanego, faktu przyznania się do popełnienia przestępstwa, podjęcia leczenia oraz popełnienia czynu zabronionego pod silnym działaniem nałogu alkoholowego (str. 7 uzasadnienia), Sąd ad quem uznał za niezasadny w optyce przywołanej przez obrońcę argumentacji.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach VII Wydział Karny Odwoławczy z dnia 27 grudnia 2022 r. (sygn. akt: VII Ka 528/22) w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty 1 i 2 są niezasadne z tego względu, że Sąd odwoławczy utrzymując wyrok w mocy nie stosował prawa materialnego jako podstawy swojego rozstrzygnięcia. Oceniał jedynie prawidłowość jego stosowania na etapie pierwszoinstancyjnym w kontekście zarzutów obrony zawartych w apelacji. Stąd nie mógł samodzielnie naruszyć tych przepisów.

Zarzut 3 także okazał się niezasadny. Zagadnienie stosowania w niniejszej sprawie rozwiązań dotyczących zatarcia skazania przewidzianych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396 z późn. zm.) było przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy podziela w tym zakresie argumentację co do właściwego w sprawie prawa materialnego, tj., iż na mocy przepisu art. 21 wskazanej ustawy wyłączono w odniesieniu do regulacji dotyczących jednoczesności zatarcia wszystkich skazań regulację art. 4 § 1 k.k. Rację ma Sąd oraz Prokurator w swojej odpowiedzi, że wbrew twierdzeniom skarżącej nie doszło do zatarcia wyroku w sprawie pod sygnaturą X K 1389/11, z uwagi właśnie na stosowanie nowelizacji z 2015 r. Skarżąca nie wykazała by w tym zakresie kontrola odwoławcza była rażąco wadliwa zwłaszcza w przedmiocie pominięcia oceny orzeczenia pod kątem art. 440 k.k. Obrona przedstawia jedynie własny pogląd na stosowanie prawa materialnego w sprawie, który jak zasadnie wykazał Sąd odwoławczy jest błędny.

W odniesieniu zaś do argumentów kasacji związanych z brakiem rozpoznania zarzutu apelacyjnego dotyczącego niewspółmierności kary, trudno zgodzić się z twierdzeniami skarżącego. Sąd odwoławczy wyraźnie w uzasadnieniu podkreślił m.in. wielokrotną uprzednią karalność skazanego, co wpływać musi na negatywną ocenę jego postawy w stosunku do poszanowania norm systemu prawnego. Odwołał się także do rozważań Sądu meriti w tym wymiarze, akceptując je. W samej kasacji wskazuje się dość lakonicznie (przytaczając następnie orzecznictwo Sądu Najwyższego), że zarzuty apelacyjne nie zostały dostatecznie rozważone bez pogłębienia tej tezy. Nie może tak zdawkowy zarzut stanowić podstawy skutecznej kasacji, gdyż nie zawiera on argumentacji wskazującej na rażący charakter ewentualnego błędu Sądu odwoławczego w ocenie apelacji. Nie

jest wystarczające wskazanie, że Sąd nie odniósł się do każdej okoliczności związanej z wymiarem kary, jaką w apelacji zawarł skarżący.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji.

[SOP]

(R.G.)